

Alle plaatsen in de Catherijnekerk in Heusden zijn bezet bij de opvoering van de Matthäus Passion.

Koor, orkest en solisten houden het publiek in de ban.

Brabants Dagblad / Editie Langstraat / zaterdag 26 maart 2016

Matthäus als wake voor overledenen

De Matthäus Passion, het lijdensverhaal van Jezus Christus, is een beleving waar de je een dag zoet mee kunt zijn. De uitvoering in Heusden was dit jaar zeker de moeite waard.

DOOR RENÉ VAN PEER

De Matthäus Passion op Goede Vrijdag is meer dan een concert in Heusden. Het is een beleving waar je een dag zoet mee kunt zijn. Centraal staat natuurlijk het ongekend rijk geschakeerde oratorium van Johann Sebastian Bach rond het lijden van Christus, die zoveel emoties bestrijkt. Maar het begint al met een lange rij voor de Catherijnekerk, twee uur voor aanvang, en het kan duren tot in de avond in een van de restaurants in het schilderachtige vestingstadje.

Van heinde en verre daalden honderden bezoekers neer in Heusden om een briljante en uiterst gedreven uitvoering van dit grootse werk mee te maken. Het was een wonder om te horen hoe het onrustige openingskoor en de kalmte van het slotkoor het altijd weer aangrijpende verhaal omsloten. Vocaal Ensemble Markant wist het woelige begin heel precies neer te zetten. Met de vloeiende muziek van het orkest als basis deden de zangers bruisende golven hoog opspatten, vol verontrusting over het naderende noodlot van de Verlosser.

Evangelist Stephan Adriaens bracht dat verhaal met ongewone helderheid en nuance. Het is de moeilijkste partij in dit monumentale werk. Van begin tot eind moet de tenor zijn gehoor meevoeren langs de diepten van angst, eenzaamheid, vertwijfeling en opstandigheid. Adriaens deed dat met volle overtuiging. Zoals ook de bariton Martijn Sanders zijn rol als Christus bijzondere diepgang gaf, van het gezag waarmee hij in bijzijn van zijn leerlingen de consecratie instelde tot zijn van god verlaten roep in doodsnood aan het kruis.

Naast deze ervaren krachten had de organisatie voor de vijftiende editie van de Passion ook jongere zangers aangetrokken. Vooral sopraan Bernadeta Astari en tenor Stephen Chambers bleken een gouden greep. Sopranen kunnen nogal eens schel en hard van timbre zijn. Astari was licht en breekbaar, perfect om verdriet uit te drukken. Ze kleurde prachtig met de alt Francine Vis in de duo-aria aan het einde van het eerste deel, waarin ze vol zorgen aanzien hoe Christus verraden is en weggevoerd wordt, terwijl het koor hen telkens opstandig onderbreekt. Chambers liet horen hoe krachtig en wendbaar zijn stem is. In een ommezien kon hij van droefenis overschakelen naar hoog opvlammende felheid.

Het is dat rijke palet aan emoties dat de Matthäus Passion elke keer weer tot een aangrijpende ervaring maakt, ook al is het verhaal tweeduizend jaar oud, en dateert de muziek uit een periode van drie eeuwen geleden. Het werk biedt de aanwezigen de mogelijkheid om zich urenlang op één verhaal te concentreren. Een verhaal dat in wezen vrij kort is, maar dat met alle overpeinzingen en reflecties breed uitwaaiert. Maar ook blijft het aansluiten bij het leven van nu, zoals voorzitter Jef Oomen van de Stichting Heusden-Vesting Klassiek voor aanvang aanstipte. "Het verraad, het bedrog en het lijden in de Matthäus Passion zijn niet anders dan wat we deze week bij de aanslagen in Brussel zagen", zei hij, "maar beide getuigen ook van troost, geloof, hoop. En liefde."

En vol liefde werd de gestorven Christus toegezongen met de laatste sussende woorden van het koor, 'Ruhe sanfte, sanfte ruh', alsof het een pasgeboren kind was waarvan de rust niet verstoord mocht worden. De stilte die daarop volgde was indrukwekkend. Een wake voor alle mensen die in onschuld aan een gewelddadig einde gekomen zijn.

Van heinde en verre komen mensen om een briljante en gedreven uitvoering van dit werk mee te maken

'Ruhe sanfte, sanfte ruh' werd de gestorven Christus sussend toegezongen door het koor